

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๙ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๙

ธรรมปรากฏ จิตใจสว่าง

เมื่อวานนี้ไปโรงพยาบาลบุงคล้า เลยบึงกาฬไปอีก เห็นว่าอยู่ชอกแซกลำบาก
มากเลยไปส่ง ทางจากนี้ไปตั้ง ๒๔๖ กิโลเมตร เมื่อวานรถวิ่งกลับไม่แฉะที่ไหนเลยพอดีสอง
ชั่วโมงครึ่งถึงที่นี่ ไปโรงพยาบาลก็ไม่ลงรถ ไม่ว่าไปโรงพยาบาลใดไม่ลงทั้งนั้น ไปจอด
รถก็ก๊วบของลงๆ มีอะไรก็มาพูดที่ประตูรถเรา หมอมาพูดประตูรถ หรือขาดเหลือ
อะไรจำเป็นก็พูดกันที่นั่น จากนั้นก็ออกเลย แต่ก่อนลงจากรถก็ไปนั่ง มีอะไรก็พูดกับ
เขาบ้างเล็กน้อย เตี้ยวันนี้ไม่ลง ขึ้นลงลำบากมันแสบไปทุกวัน เป็นอย่างนั้นนะ

แต่ไม่ว่าขึ้นลงลำบาก บทเวลาจะว่าไม่ลงเพราะโรงพยาบาลสู้รถเราไม่ได้ ไปนั่น
เสีย บอกว่าโรงพยาบาลสู้รถเราไม่ได้ เราไม่ลง เท่านั้นให้เขาพิจารณาเอง ให้เรา
พิจารณาก็ว่าขึ้นยากลงยาก ไปทุกวันโรงพยาบาล ไปไกลไปไกล บุงคล้าไกล ภูสีภักไกล
อยู่ กับชัยภูมิพอๆ กัน เลยสาขาจังหวัดชัยภูมิไป สงสารจะทำไม

การจ่ายนี้แหม รอบด้านนะ ไหลออกตลอดเวลา มันก็มาของมันเรื่อยๆ นะละ
นึกว่าจะหมดเดี๋ยวก็มา เป็นอย่างนั้นละ การจับการจ่ายไม่ได้คำนึงคำนวณว่าหมดว่ายัง
เอาอะไรเอาเลย แต่เกี่ยวข้องกับผู้มาขอ ถ้ามั่นเรื่องราวเหตุผล แต่ที่เปิดไว้อย่างโกธัง
นี่รถใดมาไม่ถาม เอาไปเลย ถ้าจะขอเป็นพิเศษอย่างเครื่องมือหรือให้ช่วย
อย่างอื่น ๆ อันนั้นก็ต้องได้ถ้ามั่น

ของที่จะเอาไปเวียงจันทน์กำหนดเรียบร้อยแล้วไม่ใช่หรือ (ครับ) ก็เยอะอยู่นะ
เพราะเป็นเมืองคนจน ต้องสงเคราะห์ช่วยเหลือกัน ไม่ช่วยเหลือไม่ได้ นี่เราก็ช่วยสอง
หนแล้ว ไปสองหนแล้วไปช่วย ทางโน้นก็มารับของจากนี้ดูสองหนเหมือนกัน เอาไปที่
ละมาก ๆ ดูว่ารถประมาณ ๕ คัน ของเอามาไว้ที่ศาลาใหญ่ขนขึ้นไปเลย สองหนแล้ว ไป
คราวนี้เอาไปแต่รถเรา ส่วนข้าวเขาจะเอาไปนั่นเลย เราจะเอาแต่สิ่งของที่กำหนดไว้
เรียบร้อยแล้ว ก็มากพอสมควรอยู่

เฉลี่ยทางโน้นทางนี้ ไปทางไหนช่วย ไปทางนี้ก็ช่วยทางเวียงจันทน์ ถ้าไปทาง
ภาคเหนือก็ไปช่วยทางพม่า พวกเครื่องมือแพทย์เราช่วยเป็นล้าน ๆ ทางนั่นก็ดี ไปที่
ไหนช่วยที่นั่นละ ไม่ช่วยยังงั้นผู้ดอดอยากขาดแคลนมีมากต่อมาก ผู้มีพอเป็นพอไปหรือ
มีเหลือเพื่อมีน้อยมาก ผู้ที่ขัดสนจนใจมีมาก เพราะฉะนั้นมีอะไรมาถึงหมด ๆ สำหรับ
วัดนี้ไม่มีเก็บ มีเท่าไรออกหมดเลย เราช่วยโลกด้วยความเมตตา เมตตาอันนี้เราก็ไม่
เคยคิดว่าจะมีขึ้นมาอย่างไรบ้าง ตอนปฏิบัติธรรมก็มุ่งมั่นต่อธรรม จะทุกข์จะยากลำบาก
อะไรไม่มาเป็นอุปสรรคต่ออรรถต่อธรรมขั้นสูงสุดได้เลย

มุ่งไม่ใช่มุ่งธรรมดา มุ่งธรรมขั้นสูงสุดเลย คือนิพพานว่จัน พุดตรงๆ เลย เมื่อมันลงเต็มหัวใจออกก็จริงตามนั้นไม่เป็นอื่น พุดแหละๆ แหละๆ ไม่พุด ถ้าลงได้พิจารณาเต็มแล้วออกใช้แล้วๆ ทั้งนี้ ปฏิบัติธรรมก็ไม่เคยคิดว่าเมตตาจะกระจายออกทั่วโลก ตอนที่กำลังชวนชวชวยธรรมก็ชวนชวชวยเต็มเม็ดเต็มหน่วยแทบเป็นแทบตาย พิจารณาย้อนหลังที่ไปอยู่ตามป่าตามเขา ใครจะรู้ว่าป็นว่าตายอะไร ไม่รู้ณะ อยู่ในป่าในเขาอาศัยพวกคนในป่าแหละ บ้านละสามสี่หลังคาเรือน อยู่ในภูเขามองไปนึกว่าไม่มีบ้านนะ มี มีเป็นแห่งๆ อยู่ตามไหล่เขาบ้าง หลังเขาเตี้ยๆ บ้าง มีอยู่ทั่วไป เราไปอาศัยเขา

การขบการฉันก็ได้ฉันทุกวัน เวลามันทิวโหยมากก็ไปฉันเสียทีหนึ่งแล้วก็อยู่ไป อย่างนั้นเรื่อยๆ เรื่องทรมานทางร่างกายเรียกว่าหนักมากอยู่ ทรมานทางร่างกายนี้เพื่อทางจิตใจ ร่างกายนี้กำลังวังชามาง่าย แต่ทางจิตใจนี้มายาก จึงต้องพุงทางจิตใจ บังคับทางร่างกายไว้ ไม่ค่อยได้ขับได้ฉันได้อยู่สบายๆ แหละ จะมีบ้างก็ประเดี๋ยวประด๋าว มันหากมีนะ ไปอยู่ที่ไหนว่าจะไม่มีมันหากมี ถูกเขานิมนต์ไปฉันอย่างนั้นก็มี ไปพักอยู่ข้างบ้านเขา เขานิมนต์ไปฉัน เขามีงานในวัดบ้านเขา เขานิมนต์เราไปฉันแล้วก็มีเทศน์แหละ ถ้าลงได้ไปฉันแล้วมีเทศน์

มหานี้มันฆ่าตัวเองนะ ว่าเทศน์ไม่เป็นเขาไม่ยอมฟัง โอ๊ย ขนาดเป็นมหาแล้วเทศน์ไม่เป็นอย่าพุดถึงเลย เขาไม่เชื่อเลย จำเป็นก็ต้องไปเทศน์ วันเช่นนั้นก็ไปกินอิมหน้าสำราญแหละ วันไปในงานเขาคือเป็นวันอนุโลมผ่อนผันตามการตามงาน เราก็ฉันธรรมดาไปเลย พอออกจากนั้นก็พลิกปั๊บเลย ของจตุปัจจัยไทยทานเขาถวายมาน้อยเพียงไรทุ่มให้วัดทั้งหมดเลยเราไม่เอาอะไร ไม่เอาทั้งนั้น เช่นอย่างปัจจัยเงินนี้ไม่เอาเลย ส่วนวัตถุไทยทานต่างๆ ก็ยิ่งแล้ว โละหมดๆ เราไปแต่บริขาร ๘ เท่านั้น

ลำบากลำบากการปฏิบัติธรรม ถ้าไม่เป็นอย่างนั้นจิตใจก็ไม่มีควมสง่าราศีขึ้นมา ถ้าอยู่ไปกินไปให้ปากให้ท้องอิมหน้าสำราญ ธรรมนั้นแห้งผากๆ ปากท้องต้องได้กดลงตลอดเพื่อบำรุงธรรม ให้ธรรมได้สง่างามขึ้นมา ส่วนมากต้องบังคับอยู่ตลอดๆ ที่จะให้ได้ขับได้ฉันตามสะดวกสบายนี้ไม่ค่อยมีละ มีก็มียอย่างที่ว่านี้ เป็นกาลเวลาชั่วประเดี๋ยวประด๋าว นอกจากนั้นโดยลำพังเจ้าของมีแต่บังคับตลอด จิตเล็งอยู่การภาวนา จิตจ่อลงที่จุดใหญ่คืออรรถคือธรรม มรรคผลนิพพาน ไม่ได้ไปที่ไหน ทุกข์ยากลำบากก็ประมวลมานี้หมด ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนสู้ความมุ่งมั่นเพื่อแดนพ้นทุกข์ไม่ได้

ความมุ่งมั่นนี้รุนแรงมากทีเดียว จะอดอยากขาดแคลนอะไรๆ ติเข้าไปหาความมุ่งมั่นๆ จึงต้องเป็นการทรมานไปตลอด ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้วจิตใจก็ค่อยเจริญๆ ถ้าปล่อยอนุโลมไปตามธาตุขันธ์แล้วไม่เป็นท่า ไม่ว่าใครก็ตามมันเป็นเหมือนกัน กิเลสกับ

ร่างกายเป็นเครื่องเสริมได้ดี กำลังทางร่างกายเป็นเครื่องเสริมกิเลสให้เหยียบย่ำทำลายธรรม ก้าวไม่ค่อยออกและก้าวไม่ออก จึงต้องได้บังคับบัญชากันเสมอ

การภาวนาหาที่สงบเงียบเลยกลางคืน เหมือนว่าโลกอันนี้ไม่มี อยู่ในภูเขาและอยู่บนเขาด้วย อากาศโล่งที่อยู่บนเขา มันว่าง กลางคืนนั่งภาวนานี้หัวใจทำงาน เวลาเราเริ่มภาวนาที่แรกหัวใจทำงานตุบตบๆ ได้ยิน คือมันเงียบหมด ใจก็เงียบใจไม่มีอารมณ์ยุ่ง อากาศดินฟ้าอะไรก็เงียบ กำหนดลงที่ใจนี้หัวใจทำงานตุบตบๆ เริ่มแรกนะ พอจากนั้นก็เริ่มทำงาน หัวใจทำงานหายไปเลย มีแต่ธรรมกับกิเลสพืดกันเท่านั้น

คิดดูซิพระพุทธเจ้าเป็นกษัตริย์เสด็จออกทรงผนวชบำเพ็ญธรรมเป็นเวลา ๖ ปีที่หนักมากที่สุดสำหรับพระพุทธเจ้าเรา บำเพ็ญอยู่ ๖ ปี ออกก็ไม่มีใครทราบ ก็มีม้ากัณฐกะเท่านั้นกับนายฉันทน์ พอไปถึงที่แล้วก็ปิดมุ้งกับนายฉันทน์ออก พระองค์ก็ทรงบำเพ็ญเรื่อย ทุกข์ยากขนาดไหนเป็นมหากษัตริย์ไปทรมาณตนอยู่ในป่าในเขา อดอยากขาดแคลนแค่ไหน ก็เหมือนตกจากสวรรค์ลงแดนนรกนั้นแหละ พระองค์ก็ไม่สนใจปฏิบัติพระองค์อย่างนั้นจนได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ขึ้นมา จากความลำบากลำบากของพระองค์ เราผู้ปฏิบัติธรรมต้องคำนึงถึงศาสดาเสมอ อะไรถ้ามีความลำบากลำบากก็มีแต่เอาเสียเอาหมอนม้ายันกันๆ เอาพระพุทธเจ้าม้ายันเป็นสักขีพยาน ความอุตสาหะพยายามมันก็มีมาคนเรา

ไปที่ไหนหาแต่ความสะดวกทางร่างกาย ดูไปมันขวางตาไปเรื่อยนะความสะดวกทางร่างกาย เออะอะความสะดวกทางร่างกายขึ้นแล้วๆ ความสะดวกทางด้านจิตใจไม่ค่อยมี แม้ที่สุดสถานที่ภาวนาความสะดวกทางร่างกายมันก็แข่งไปจนได้นั้นละ ความสะดวกทางด้านจิตใจอยู่ที่ไหนอยู่ได้หมด นั่นจิตมุ่งต่อธรรมๆ กิเลสกับธรรมพืดกันตลอดไม่มีห่างกันเลย ใส่กันตลอด ที่อยู่กินหลับนอนพอกินหลับนอน เอา กินไปๆ แต่การสู้รบกับกิเลสไม่มีถอย นี่ละท่านภาวนา ผู้ทรงมรรคทรงผลคือผู้เช่นนี้ ผู้ที่กลัวแต่ลำบากลำบากผู้นี้จะทรงแต่กองทุกข์ไม่จิตจางว่างเปล่าไปได้ละ ถ้าผู้ฝึกหัดตนเองเอาจริงเอาจังเพื่อมรรคผลนิพพานแล้ว ธรรมทั้งหลายจะค่อยปรากฏขึ้น จิตใจจะมีความสว่างไสวขึ้นมา

อะไรสว่างสู้ใจไม่ได้นะ ในโลกนี้คำว่าสุขก็ดีทุกข์ก็ดี มารวมอยู่ที่หัวใจหมด สัตว์ตายคนตายไม่มีทุกข์ไม่มีสุข ร่างกายทิ้งเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์ ผู้รับทราบความสุขความทุกข์ออกจากร่างไปแล้ว ร่างกายก็ไม่ปรากฏความสุขความทุกข์ เพราะฉะนั้นความสุขก็ดีความทุกข์ก็ดีจึงไปรวมอยู่ที่ใจ ทีนี้เวลาเราบำเพ็ญไปซึ่งยังไม่ตายนี้ จิตค่อยสว่างขึ้นมันก็รู้รู้ตลอด อารมณ์ทั้งหลายที่เป็นกิเลสเป็นภัยค่อยจางไปๆ มีแต่ธรรมหนุนจิตเรื่อย จิตก็มีความสว่างเรื่อยๆ สงบเย็นๆๆ ชำระไป กิเลสมีหลายประเภท

กิเลสอย่างหยาบต้องทรمانกันอย่างหนัก อย่างกลาง อย่างละเอียด พออย่างกลางไปแล้วนี่ค่อยก้าวเดินได้สะดวกสบาย พอขั้นสูงทีนี้มีแต่หมุนธรรมะล้วน ๆ กิเลสเข้ามายุ่งไม่ได้นะธรรมะขั้นสูง ธรรมะขั้นกลางนี่พอพืดพอเหวี่ยงกันไปกับกิเลสไม่มีดอยกันละ

แต่ขั้นต้นนี่ชิลล์ลुकคลูกคลาน มีแต่เสื่อแต่หมอน แทนที่จะเอาความเพียรมาช่วยไม่ช่วยนะ ต้องเอาเสื่อเอาหมอนมาช่วย ขั้นเริ่มแรกมีแต่เสื่อแต่หมอนช่วย หลับตั้งครอกแครก ๆ ขั้นเริ่มแรก มันช้เกียจอ่อนแอท้อแท้ ภาวนาพอพุทโธที่เดียวออกห้าทวีป นุ่น พุทโธได้วินาทีสองวินาทีออกไปนอกทวีปนุ่น นี่ละลัมลुकคลูกคลาน ขั้นนี้ลำบาก ตั้งจิตเท่าไรมันก็ไม่อยู่เพราะอำนาจของกิเลสมันรุนแรง กระแสของกิเลสนี้ปัดที่เดียวขาดสะบั้นไปเลยธรรมะไม่มีเหลือ ขั้นนี้ลำบากมากทีเดียว ต้องได้หาอุบายฝึกทรمانกันหลายแบบหลายฉบับอย่างมากทีเดียว พอได้หลักได้เกณฑ์แล้วทีนี้ก็ค่อยเริ่มเรื่อย ๆ พอก้าวเข้าสู่สติปัญญาอัตโนมัติ ทีนี้ก้าวเองละ

ผู้บำเพ็ญธรรมจะรู้วิถีจิตของตน เวลาลำบาก ๆ ลัมลुकคลูกคลาน ถึงกาลเวลาที่มันค่อยเป็นค่อยไปมันค่อยเป็นค่อยไปของมัน ต่อจากนั้นก็หมุนไปเองเลย หมุนไปเอง ๆ เริ่มเป็นสติปัญญาอัตโนมัติ จากนั้นก็สติปัญญาอัตโนมัติความเพียรโดยลำพังตัวเองนี่เต็มตัว ๆ อยู่ที่ไหนไม่ขาดเลย ตื่นขึ้นมาพบความเพียรเป็นแล้ว ๆ จนก้าวเข้าสู่มหาสติมหาปัญญา กิเลสมองแทบไม่เห็นนะ ถึงขั้นมหาสติมหาปัญญานี้มองดูกิเลสทั้ง ๆ ที่มีอยู่เหมือนไม่มีนะ เพราะอำนาจของมหาสติมหาปัญญารุนแรงมาก โผล่ไม่ได้ขาดสะบั้นเลย

นั่นเห็นใหม่เวลาธรรมมีกำลังกิเลสโผล่ไม่ได้ ขาดสะบั้นไปเลย แต่เวลากิเลสมีกำลังสติตั้งขึ้นมาพบลัมผล็อยขาดสะบั้นเข้าใจใหม่ สติปัญญาขาดสะบั้น กระแสกิเลสฟาดเอาขาดสะบั้น ทีนี้พอเราฝึกซ้อมจิตใจของเราให้สติตั้งดีความเพียรดีแล้ว เข้าไปถึงขั้นสติปัญญาอัตโนมัติแล้วกิเลสขาดสะบั้น ๆ มันแก้กันอย่างนั้น เห็นอยู่ในหัวใจของเรา ยิ่งเป็นมหาสติมหาปัญญาด้วยแล้วกิเลสมองดูแทบไม่มีนะ มันว่างไปหมดแทบไม่มี แต่ดีที่ไม่เคยสำคัญตนว่าได้สิ้นสุดลงไปแล้ว ทั้ง ๆ ที่กิเลสส่วนละเอียดยังมีอยู่ ไม่เคยสำคัญ ถ้ามีอยู่ละเอียดก็ยอมรับว่ามี ๆ อยู่จ้

บางทีถึงได้คิดขึ้นมาว่า หือ มันเป็นอย่างนี้กิเลสมันมันวนเสื่อไปหมดแล้วเหรอ ไม่ใช่เป็นพระอรหันต์น้อย ๆ ขึ้นมาแล้วเหรอ ว่าเฉย ๆ แต่ยังไม่สำคัญตนว่าเป็นอรหันต์น้อย เพราะตอนนั้นมันว่างกิเลสไม่โผล่ อำนาจของสติปัญญามันรุนแรง จากนั้นพอกิเลสขาดสะบั้นลงไปจริง ๆ แล้ว สนฺทิฎฐิโก ขั้นสุดยอดมาพร้อมกันเลย ทีนี้อรหันต์น้อยอรหันต์ใหญ่ไม่ถามถึงเลย อรหันต์น้อยก็ไม่มีอรหันต์ใหญ่ก็ไม่มี มีแต่ สนฺทิฎฐิโก ขั้นสุดยอดในจิต นั่นละบริสุทธิ์แล้วเป็นธรรมธาตุ ผางขึ้นมาทีเดียวหมดเลย

จากนั้นแล้วไม่ได้รับละ จะรบกับกิเลสตัวไหน เป็นสัญญาอารมณ์กับอะไรบ้าง คือธรรมดาจิตนี้จะมีข้าศึกเต็มตัวอยู่ตลอดเวลา จะหมุนของมันอยู่นั้นละ หมุนอยู่นี้คืออะไร คือสมุทัย อวิชชาอุปจายา มันหมุนมันดันออกมาให้คิดเป็นสังขารสัญญาอารมณ์ไปเรื่อยๆ มันดันออกมาเรื่อยๆ ทีนี้พอตีเข้าไปๆ จนกระทั่งกำลังวังชาของอวิชชาอ่อนลงๆ สัญญาอารมณ์ที่หลอกลวงเบาเข้าไปๆ แทบไม่มีๆ สุดท้ายก็ไปมีอยู่ที่จิต มีก็มีอย่างเบาบางที่สุด ทีนี้พอ สนฺทิกฺขุโณ ขึ้นสุดท้ายโผล่ขึ้นมาเท่านั้นแหละเหล่านี้ขาดสะบั้นไปหมด จากนั้นมาแล้วไม่มีอะไรกวนใจ เห็นได้ชัดเจนว่า โอ้ โลกอันนี้วุ่นเพราะกิเลส มีกิเลสเท่านั้นเป็นตัวยุ่ง พอกิเลสขาดจากใจแล้วไม่มีอะไรยุ่งเลย

พระอรหันต์ท่านไม่ยุ่ง หมด ที่ท่านแสดงไว้ว่า วุสิต พุรหมจริยํ กตํ กรณียํ นาปรํ อิตถุตตยาตติ พรหมจรรย์ได้อยู่จบแล้ว กิจที่ควรทำได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้ไม่มี ก็คืองานอันใหญ่หลวง งานวิภูวนงานวิภูจักรคืองานฆ่ากิเลส เมื่อกิเลสได้ขาดสะบั้นลงไปแล้วเรียกว่างานอันใหญ่หลวงนี้เสร็จเรียบร้อยไปแล้ว นี่เป็นงานที่ควรทำ เป็นงานที่ควรชำระให้ตีเม็ดเต็มหน่วย กตํ กรณียํ กิจที่ควรทำก็คือการถอดถอนกิเลสได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว กิจอื่นที่ยิ่งกว่านี้ไม่มี กิจสำคัญก็คือกิจถอดถอนกิเลส ตั้งแต่นั้นมากิเลสไม่มี

พระอรหันต์ไม่มีกิเลสตัวใดที่จะมาแทรก ตั้งแต่ที่ขาดสะบั้นลงไป เป็น อรูปธรรมทันทีทันใด แล้วก็ไม่มีข้าศึกอีกเลย อดีตอนาคตลบหมด อดีตที่เคยเป็นมาให้วัดกวิจารณ์ดีใจเสียใจเพราะความเป็นมาของตัวเองก็ไม่มี แล้วข้างหน้าเราจะไปเกิดในภพใดชาติใด จะไปได้รับความทุกข์ความทรมานในนรกหลุมไหนๆ หรือจะไปสวรรค์ชั้นพรหม หมด ขาดสะบั้นไปหมด ปัจจุบันก็รู้เท่าหมดแล้วจ้าไป นั่นเรียกว่าสมมุติหมด อดีตอนาคตปัจจุบันเป็นสมมุติทั้งมวลขาดสะบั้นลงไป ท่านทรงแต่บรมสุข ที่เรียกว่านิพพานเที่ยง เที่ยงอยู่ที่ใจซึ่งหมดสิ่งรบกวนคือกิเลส ไม่มีอะไรเหลือแล้ว นั่นละนิพพานเที่ยงอยู่ที่ใจของผู้ปฏิบัติบำเพ็ญ ใครซึ่เกียจขี้คร้านแล้วแบกแต่กองทุกข์ ผู้ใดมีความขยันหมั่นเพียรไม่หยุดไม่ถอยจะมีวันเบาบางไปเรื่อยๆ นะ พวกกันจดจำเอา วันนี้พูดเพียงเท่านั้นละ จะให้พร

พอเห็นหนังสือนี้ละเราระลึกได้ มหาพุทธา เกิดปีเดียวกัน พรรษาเท่ากัน เป็นมหาด้วยกัน เราแก่วันกว่า พรรษาเท่ากัน แต่แก่เดือนกว่าเท่านั้น เกิดก็พอๆ กัน ท่านอยู่วัดท่านเพ็งอยู่ทุกวันนี้ วัดวิเวกธรรม เขาเรียกวัดเหล่างา แต่ก่อนชื่อวัดเหล่างา เขาเอาหนังสือมา มหาพุทธาน้อยอยู่นั้นอยู่ข้างนอก เขาได้หนังสือมา นี่ได้หนังสือมา ไหนหนังสืออะไรว่างั้น มหาพุทธานะ หนังสืออะไร หนังสืออาจารย์มหาบัวแต่ง ชื่อว่าโง่งง ชื่อปัญญาอบรมสมาธิ เหอ มหาบัวมันเก่งกว่าพระพุทธเจ้ามาจากไหนวะ พระพุทธเจ้า

ว่าสมาธิอบรมปัญญา มหาบัวมันเก่งกว่าพระพุทธเจ้ามาจากไหนวะ ว่าปัญญาอบรมสมาธิ ไหนมาดุนะ เอามาอ่านดู

ว่าจะอ่านดูเล่นๆ ที่แรก นั่งอยู่เก้าอี้ข้างกุฏิข้างล่างนั้น พออ่านแล้ว เอ๊ะ ชอบกลๆ สุดท้ายอ่านปัญญาอบรมสมาธิ ซึ่งจบประมาณเทศน์กัณฑ์หนึ่งนะ อ่านจนจบเลย เอ้อ เข้าทำดีเว้ย เวลาไปเจอกันก็เลยเล่าให้ฟัง เพราะสนิทกันมาแต่ไหนแต่ไร เอ้อ ยอมรับแล้วละ ที่แรกมันโมโห โมโหยังไง ก็ว่าปัญญาอบรมสมาธิ พระพุทธเจ้าว่าสมาธิอบรมปัญญา มหาบัวมันเก่งมาจากไหนจะมาแข่งพระพุทธเจ้านี่นะ ไหนเอามาดู พอดูแล้วเข้าทำๆ เลยยอมรับว่านั่นนะ สนิทกัน ลงนะลงเรา ลงจริงๆ ไม่ใช่ลงธรรมดา อย่างเทศน์ที่ไหนท่านบอกว่ามันลงเองนะว่างั้น มหาพุทธาเกิดปีเดียวกัน เป็นเพื่อนฝูงกันอยู่ วัดบรมนิวาส ท่านเสียแล้วละ อันนี้ยอมรับเลยว่าลง ในภูมิธรรมภาคปฏิบัติยอมรับว่างั้น เอละไปละที่นี้

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz